

Z OKÉNKA VLAKU

Pozoruji slunce. Rudá ranní koule, plující za stromy tušenými v nízké mlze, vznášející se nad ojiněnou zemí. Vlak jede rychle, ale není to vůbec znát (nové koleje, nová trať). Sluníčko putuje, nakukuje za stromy, občas mizí za houštím. Sedím, nehnutě pozoruji. Mlhavé podzimní ráno, úsvit krásného dne. Široká krajina, volnost. Nehýbu se, jen pozoruji.

Nehýbu? Vždyť jedu! A pěkně rychle.

Nehýbe se má mysl, moje pozornost k tomu rannímu zázraku (bílo, mlhavo a ten oranžový zlatý jas).

Nehýbe? Vždyť mysl brouzdá! A jak.

Pozoruje tu září a uvědomuje si, že její krása je nejen v tom, že teď **je**, ale také v tom, že je jen **teď**, chvíli. Je živá, mění se. Není to umělá květina, byť dokonalá. Zazáří a pomine. Pomine za okny vlaku. Zůstane v nás. Jak dlouho? Než i v nás pomine. Než i my pomíneme... Ale ona teď je!

Právě jedeme mlhou. Jsou vidět jen keře těsně u nás. Nikde náznak slunce. Ale to slunce tam svítí, jen není vidět. Já ho teď zrovna nevidím. Ale vím, že svítí, **je ve mně**.

Jedeme městečkem - domečky, zahrádky. Mlhavo, ale krásně. Z komínů se kouří. Teplá domova, teplo domovů. Za okny těch domů určitě někdo je. A možná má také radost z toho ranního slunce, stejného slunce. A možná ho nevidí, protože ještě dospává, nebo mu ho kryjí rolety a nebo starosti.

Domovy. Teplé i studené, milé i chladné. Myslím na ty milé a teplé. (Z takového jsem ještě za tmy, vlastně skoro ještě v noci, dneska odcházel.) Třeba tamhle ten domeček. Takřka samota mezi stromy. Když je v létě listí, tak tam ani není vidět. Chtěl bych tam teď přijít, otevřít dveře a vstoupit. A milá bytost by se usmála a řekla by: „To je fajn, že už jsi zase doma.“

Je krásné mít více domovů. Opravdových domovů. Takových, kde nejsme jen hosté, kde se neměří čas (ani nic jiného), kde jsme. Jen jsme. Jsme.

Chtěl bych být také takovou bytostí, co uvnitř vítá příchozího a raduje se, že už je zase doma. A je ráda, že tomu tak je - a třeba už nic víc...

Dávat a přijímat a nepočítat.

Jednou dávat a jindy zase přijímat. A nebo dávat a dávat a dávat či přijímat a přijímat. **Jen tak**. To je krásné i přirozené (leč zřídka).

Je to ale možné? Není v dávání také přijímání? Dávám jen tak, nebo proto, že mi to dělá dobře?

A co opak - když někdo po něčem touží a já mu to mohu dát a nedám - třeba proto, že to nevidím, že si to toužení neuvědomuji takové, jaké je, že to vidím jinak a nebo chci vidět jinak... (Věčné otázky.)

Upřímné čisté dávání obohacuje.

Vždy? Každého? Na to se odpovídá jen mlčky, jinak to asi nejde. Přemýšlím...

Chci se učit dávat „**jen tak**“. Je to (tuším) velké umění. (Možná i dar.) A možná ho nejlépe realizuje ten, koho takovéto úvahy nikdy (a nebo už tuze dlouho) nenapadly...

Pohlížím z okna, dívám se dopředu. Před námi jede vlak. Tuze dlouhý. Jede stejným směrem.

Ale, vždyť je to náš - z mého posledního vagonu není ani vidět, že patříme k sobě (vždyť jich je 14). A tohle si lze uvědomit jen v zatáčce. Jen, když se mění směr. A nebo, když se poodstoupí stranou. Ale to se pak nedá jet (alespoň ne tímto vlakem).

A opět zatáčíme. První vagon již přešel most, ale ostatní jsou ještě na původním břehu. Ale i druhý už je tam a další. A teď jsme už všichni na druhé straně. Postupně. Díky tomu, že jedeme společně. Vagon po vagonu - vždy díky příkladu toho, který jede před ním. *Díky příkladu?* Ne, díky jeho vedení. *A kdo vede ten první?* Mašina. *A kdo tu mašinu?* Koleje. *A kdo ty koleje?* Co? Ty tu přeci prostě jsou. Vlastně - ty tu pro nás kdysi kdosi položil, abychom se dostali ke svému cíli a pro nás dobrou cestou...

Hm, tak to je. Díky těm, co pro nás připravují dobré cesty!

Hledejme je, hledejme tu svoji. Tu svoji dobrou cestu k cíli...

Stavíme v nádraží. Je veliké. Rozhlas hlásí, jak se jmenuje náš vlak a odkud kam jede. Je to vlak mezinárodní, tak to hlásí i v cizích jazycích. Je to vlak mezinárodní, tak stojí jen chvíli. Kratší čas, než jsou ta všechna mezinárodní hlášení. Teď doznělo polské a začíná anglické hlášení, ale my už jedeme. Angličané to nestihnou, ale aspoň budou vědět, co nestihli. Mají šanci zítra. Ale třeba takový Francouz se ani nedozví, co nestihl, protože francouzské hlášení není.

Musíme porozumět řeči toho, kdo nám nabízí dobrou rychlou cestu k cíli! (Porozumět a včas jednat.)

A už jsme zase za městem. Jedeme loukami a okolo remízků. Křoviny i občas vysoké stromy.
Slunce oslňuje.
Už není k pozorování, už pozorování umožňuje...

Slunce má sílu. Ranní jinovatka na louce mizí.
Ale za těly mohutných buků zůstala louka bílá. Zelená ve slunci, bílá ve stínu. Zelená září sluncem této chvíle, bílá září svědectvím jiskrného mrazivého bílého rána.
Svědectvím z úsvitu, které chrání bytosti velikánů.
A tak díky jim, může i ten, kdo ranní jinovatku neviděl (pro spánek, roletu či starosti) poznat, jaké to bylo za úsvitu. Stojí-li o to poznání...

Jedeme údolím.

Okolo trati se klikatí říčka (vlastně - trať se klikatí okolo říčky, říčka tu byla dřív, ale dnes nám to tak nepřipadá), za ní je bílá louka chráněná lesnatým svahem (nejsou to stromy velikáni, ale zato jich je mnoho a stojí na kopci a tak dokáží to, co mohutné samostatné bytosti buků viděné před chvílí) a pak naproti stráň zlatá opadaným listím v plném slunci a k tomu stádečko srn (hřejí se po mrazivé noci). Neplaší se, nerušíme je. Mají tu svůj domov (sice u trati, ale ony trať nepotřebují). Domovy mohou být různé. Pro mne by jejich nebyl (na chvíli by to bylo fajn, ale na dlouho ne), pro ně není zase ten náš.

Domov...

Co dělá domov domovem? U srnek nevím (jen se mohu domnívat). A vím to, jak je to u nás?

Domov je místo příjemného svobodného spočívání.

Stěny, kamna, křeslo?

Ne, to by bylo málo!

Místo pohody, jistoty, přijímání a dávání bez počítání...

Takže?

Domov tvoří, vytváří... ...bytost, mající v duši pohodu, svobodu, klid, blaženost...

Taková bytost vedle nás.

Taková bytost blízko nás.

Taková bytost v nás...

Bytost vzdálená a blízká, nad námi i vedle nás a zároveň v nás.

Kolik života uplyne, než ji vytušíme.

Jak dlouho ji hledáme.

Kolik času uběhne, než ji najdeme. Než se najdeme...

Jak dlouho o ní ani nevíme, jak často si ji neuvědomujeme, kolikrát ji ztrácíme, kolikrát ji nalzáme...

Je to slovo BYTOST to pravé?

Asi není, ale nechejme ho zatím tak...

Přemýšlím o duši, o tělu.

O vnímání těla, vnímání duše.

O kráse doteku těla, o kráse doteku duše.

O radosti z doteků duší, o radosti z doteků těl.

O hledání, dávání, přijímání, očekávání, souznění, nalézání, spočinutí, pomíjení, navracení...

... a všeho toho různém upřímném citlivém a tvůrčím vnímání...

(kéž to *neupřímné* jde mimo naše myšlenky a tím i činy)

(kéž včas rozeznáme to *necitlivé*)

Přemýšlím a nechce se mi další myšlenky črtat na papír.

A vlastně už ani nepřemýšlím, jen ty běžící myšlenky pozoruji...

A teď už jen pozoruji to pozorování...

Jen jsem.

*M. Zámečník
(podzim 2001)*